

Hof van beroep Gent, arrest van 14 februari 2019

Erkenning – Huwelijk – Weigering Tunesische huwelijksakte – Artikel 27 WIPR – Artikel 146bis BW – Attest van geen huwelijksbeletselen – Schijnhuwelijk

Reconnaissance – Mariage – Refus de reconnaître un acte de mariage tunisien – Article 27 CODIP – Article 146bis C. civ. – Certificat de non-empêchement à mariage – Mariage simulé

In de zaak van:

B.C., met rijksregisternummer [...], wonende te [...] Ronse, [...],
eerste appellante,
hebbende als raadsman mr. Gremonprez Marie Paule, advocaat te 9600 Ronse, Hoogstraat 28 bus 101,
en

A.S., wonende te [...], Tunesië, doch woonplaats kiezende op het adres van eerste appellante te [...] Ronse, [...],
tweede appellant,
hebbende als raadsman mr. Gremonprez Marie Paule, advocaat te 9600 Ronse, Hoogstraat 28 bus 101,

wijst het hof het volgend arrest:

I. Rechtspleging

1. Bij verzoekschrift, ter griffie neergelegd op 22 juni 2017, hebben de appellanten hoger beroep ingesteld tegen het ‘vonnis’ dat op 22 mei 2017 werd verleend door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, familiezaken, 04 B kamer (rolnummer [...]).

De zaak werd voor het hof behandeld in raadkamer ter terechtzitting van 12 april 2018. De appellanten werden gehoord bij monde van hun raadsman. De eerste appellante was tevens in persoon aanwezig en werd gehoord. Op verzoek van de appellanten en het openbaar ministerie werd de zaak in voortzetting gesteld.

De zaak werd voor het hof verder behandeld in raadkamer ter terechtzitting van 28 juni 2018. De appellanten werden gehoord bij monde van hun raadsman. De eerste appellante was tevens in persoon aanwezig en werd gehoord.

Het debat werd gesloten en het hof deelde de zaak mee aan het openbaar ministerie voor advies.

Het openbaar ministerie legde haar schriftelijk advies neer ter terechtzitting van 11 oktober 2018.

De appellanten legden hun schriftelijke repliek op voormeld advies neer ter griffie op 7 november 2018, samen met 2 aanvullende stukken.

Ter terechtzitting in raadkamer van 8 november 2018 werd de zaak in beraad genomen.

De dossiers van de rechtspleging en de overgelegde stukken werden ingezien.

De appellanten legden een dossier neer volgens een inventaris, die 8 stukken vermeldt. Samen met hun schriftelijke repliek legden zij 2 aanvullende stukken (A en B) neer.

Het openbaar ministerie legde voor het hof geen dossier neer. Het dossier van het parket van de procureur des Konings Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde [...] bevindt zich in het rechtsplegingsdossier van eerste aanleg [...].

II. Relevante feiten, voorgaanden en omschrijving van de vorderingen

2. De appellanten huwden op 4 augustus 2015 te [...] (Tunesië) (stuk 3 appellanten).

Aan dit huwelijk ging een verzoek tot afgifte van een attest van geen huwelijksbeletsel vooraf, hetgeen door de Belgische consul te Tunis (Tunesië) werd verleend aan de eerste appellante (zie hierover meer hierna onder randnummer 12).

Op 17 november 2015 werd (namens 'het College van Burgemeester en Schepenen' van de stad Ronse) beslist tot de weigering van erkenning en registratie van het huwelijk van appellanten. Bij brief van 8 september 2015 hadden de appellanten blijkbaar verzocht over te gaan tot de erkenning en registratie van hun buitenlands huwelijk. De huwelijksakte werd op 10 september 2015 overgemaakt voor advies aan het openbaar ministerie, waarop op 16 november 2015 negatief advies volgde [...].

De eerste appellante heeft de Belgische nationaliteit. De tweede appellant heeft de Tunesische nationaliteit en verblijft nog steeds in Tunesië.

3. Bij verzoekschrift, ter griffie neergelegd op 4 maart 2016, vorderden de appellanten de weigeringsbeslissing van 17 november 2015 teniet te doen en vervolgens te zeggen voor recht dat hun buitenlands huwelijk, gesloten te [...] op 4 augustus 2015, moest worden erkend en geregistreerd in de bevolkingsregisters.

Bij (niet-bestreden) tussenvonnissen van 19 december 2016 werd het verzoek van de appellanten ontvankelijk verklaard, maar werd – alvorens verder te oordelen over de gegrondheid – beslist tot de heropening van het debat waarbij het openbaar ministerie werd uitgenodigd de volgende stukken voor te leggen:

- het negatief advies/verzet met betrekking tot de aanvraag tot het bekomen van een attest van geen huwelijksbeletsel;
- het bewijs van betekening van deze aanvraag;
- alle andere nuttige en relevante stukken.

De zaak werd in voortzetting gesteld teneinde partijen te laten standpunt innemen met betrekking tot deze stukken. De beslissing inzake de kosten werd aangehouden.

4. Bij het bestreden vonnis van 22 mei 2017 werd vervolgens geoordeeld als volgt (citaat):

“(…)

Verbeterd in toepassing van artikel 794 gerechtelijk wetboek in de aanhef van het tussenvonnissen dd. 16 december 2016 (repertoriumnummer [...]) de benoeming van de partijen als zijnde 1. “appellanten bij verzoekschrift in hogere beroep” en 2. “geïntimeerde” in

1. “verzoekers”

En

2. “verweerster”

Verklaart met toepassing van artikel 794 gerechtelijk wetboek dat de verweerster buiten zaak wordt gesteld, haar vordering onontvankelijk is en weert de conclusie van verweerster neergelegd op 14 juli 2016 ambtshalve uit de debatten.

Wijst de vordering tot erkenning en overschrijving van het huwelijk van verzoekers, afgesloten op 4 augustus 2015 van de ambtenaar van de burgerlijke stand te [...] (Tunesië) af als ongegrond.

Wijst de vordering tot vernietiging van de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Ronse daterend van 17 november 2015 af als ongegrond.

Veroordeelt verzoekers tot de kosten van de procedure, aan hun zijde begroot op 100 Eur rolrecht.

Verwijst verweerster tot de eigen kosten, inclusief de rechtsplegingsvergoeding.

(...)”.

5. De appellanten vorderen in hun verzoekschrift hoger beroep voor het hof (citaat):

“(...) Het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;

Het vonnis a quo teniet te horen doen en opnieuw wijzende, de oorspronkelijke vordering van appellanten ontvankelijk en gegrond te verklaren;

En dienvolgens de beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen dd. 17 november 2015 houdende de weigering tot erkenning en registratie van het buitenlands huwelijk van verzoekers teniet te doen.

Vervolgens te zeggen voor recht dat het buitenlands huwelijk van verzoekers, gesloten voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te [...] (Tunesië) op 4/08/2015 moet worden erkend en moet worden geregistreerd in de bevolkingsregisters.

Kosten als naar recht. (...)”.

6. Het openbaar ministerie legde een schriftelijk advies neer ter terechtzitting van 11 oktober 2018. Dit advies luidt als volgt (citaat):

“(...

- het hoger beroep van appellanten ontvankelijk doch ongegrond te verklaren.*
- het vonnis van de (...) rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, 04 B kamer d.d. 22 mei 2017 integraal te bevestigen*
- appellanten te veroordelen tot de kosten van beide aanleggen.*

(...)”.

7. De appellanten vorderen in hun schriftelijke repliek, ter griffie neergelegd op 7 november 2018, het volgende (citaat):

“(...) Het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;

Het vonnis a quo teniet te horen doen en opnieuw wijzende, de oorspronkelijke vordering van appellanten ontvankelijk en gegrond te verklaren;

En dienvolgens de beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen dd. 17 november 2015 houdende de weigering tot erkenning en registratie van het buitenlands huwelijk van verzoekers teniet te doen.

Vervolgens te zeggen voor recht dat het buitenlands huwelijk van verzoekers, gesloten voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te [...] (Tunesië) op 4/08/2015 moet worden erkend en moet worden geregistreerd in de bevolkingsregisters.

In meest ondergeschikte orde concludanten voor dat, alvorens recht te doen, een nieuw verhoor zou worden afgenomen van partijen. (...)"

III. Beoordeling

A. *De ontvankelijkheid van het hoger beroep*

8. Het hoger beroep is tijdig en regelmatig naar de vorm. Het is ontvankelijk.

B. *De gegrondheid van het hoger beroep*

9. In het niet bestreden tussenvonnissen van 19 december 2016 werd reeds geoordeeld over:
- de territoriale en materiële bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, zetelend in familiezaken;
 - de ontvankelijkheid van de oorspronkelijke vordering van de appellanten;
 - het niet partij zijn van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Ronse.

Enkel de gegrondheid van de oorspronkelijke vordering van de appellanten is derhalve ter beoordeling door het hof.

Het attest van geen huwelijksbeletsel en de beweerde schending van het vertrouwensbeginsel

10. Het hof verwijst in het bijzonder ter staving naar het dossier van het parket van de procureur des Konings Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde [...].

De eerste appellante deed op 13 oktober 2014 bij het Belgische consulaat te Tunis (Tunesië) een verzoek tot afgifte van een attest van geen huwelijksbeletsel.

Bij schrijven van 20 oktober 2014 zond het Belgisch consulaat in Tunis deze aanvraag van de eerste appellante tot het verkrijgen van een attest van geen huwelijksbeletsel voor een huwelijk in Tunis (Tunesië) over aan het parket van de procureur des Konings te Oudenaarde.

11. Overeenkomstig artikel 71 Consulair wetboek beschikte de procureur des Konings vervolgens over een termijn van drie maanden na ontvangst van de aanvraag van het attest om zich te verzetten tegen de uitreiking van dit attest. Deze termijn kon verlengd worden met een periode van maximum twee maanden.

Blijkens de erop aangebrachte stempel werd voormeld schrijven van de Belgische consul te Tunis op 30 oktober 2014 ontvangen door het parket van de procureur des Konings Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde. De termijn van 3 maanden begon op dat ogenblik te lopen.

De procureur des Konings te Oudenaarde bevestigde (bij schrijven verkeerdelijk gedateerd 3 november 2013) aan het Belgisch consulaat te Tunis de goede ontvangst van de brief met bijlagen en deelde mee dat zijn ambt een onderzoek was gestart naar een mogelijk schijnhuwelijk. Tevens werd aangegeven dat men zou proberen een advies te verstrekken voor 20 december 2014.

Er volgde geen verzet van de procureur des Konings te Oudenaarde binnen de termijn van drie maanden. Evenmin werd een verlenging van de termijn gevraagd.

12. Bijgevolg werd, in overeenstemming met art. 71, derde lid Consulair wetboek, een attest van geen huwelijksbeletsel uitgereikt.

De eerste appellante werd hieromtrent door de Belgische ambassade te Tunis ingelicht bij schrijven van 1 juni 2015, met verzoek dit attest persoonlijk te komen afhalen [...].

13. De procureur des Konings Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde adviseerde in het kader van de erkenningsaanvraag van de appellanten voor hun op 4 augustus 2015 te [...] gesloten huwelijk op 10 november 2015 negatief ten overstaan van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Ronse.

Naar het oordeel van de procureur des Konings bleek uit de omstandigheden waaronder partijen elkaar leerden kennen, en waaronder het huwelijk werd afgesloten, duidelijk dat er sprake was van een gepland schijnhuwelijk.

Naar aanleiding hiervan werd tevens verduidelijking gevraagd ten aanzien van het Belgisch consulaat te Tunis, waarbij werd verwezen naar een eerder negatief advies dat op 20 mei 2015 per mail (en per post) werd overgemaakt aan het consulaat te Tunis [...].

14. Gelet op het voorgaande is het huwelijk volgens de appellanten rechtsgeldig gesloten en heeft het juridische uitwerking binnen de Tunesische rechtsorde. Het openbaar ministerie treedt dit standpunt bij in het schriftelijk advies in onderhavige beroepsprocedure.

Het negatief advies dat op 20 mei 2015 alsnog werd overgemaakt aan het consulaat te Tunis was inderdaad geheel laattijdig.

Bovendien weerhoudt het hof uit de uiteenzettingen van de appellanten en het openbaar ministerie dat dit (eerste) – laattijdige – advies niet ter kennis werd gebracht van de appellanten. Ter terechtzitting in raadkamer van 28 juni 2018 meldde het openbaar ministerie dat het negatief advies inzake het attest niet-huwelijksbeletsel niet werd *'betekend'* (proces-verbaal van de terechtzitting van 28 juni 2018).

Overeenkomstig art. 71, eerste lid Consulair wetboek is een kennisgeving nochtans vereist.

De appellanten kregen pas kennis van dit (eerste) met het oog op het bekomen van een attest van geen huwelijksbeletsel verleend advies van het openbaar ministerie naar aanleiding van hun verzoek tot erkenning van het buitenlands huwelijk in België.

Een kopie van dit (laattijdige) advies werd neergelegd in eerste aanleg ter terechtzitting van 24 april 2017 [...].

15. Nu naderhand door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Ronse – na negatief advies van het openbaar ministerie – toch geweigerd werd het buitenlands huwelijk te erkennen en te registreren, is er volgens de appellanten sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel.

Het openbaar ministerie meent dat dit niet het geval is.

De appellanten houden ook voor dat er een voorafgaand onderzoek naar het al dan niet schijnkarakter van het huwelijk en een toetsing aan de voorwaarden van art. 146*bis* BW heeft plaatsgevonden en er bijgevolg geen nieuw onderzoek meer diende te worden gevoerd.

Zij kunnen hierin evenwel niet worden bijgetreden.

16. Zoals hoger reeds aangegeven, maakte het Belgisch consulaat in Tunis de aanvraag van de eerste appellante tot het verkrijgen van een attest van geen huwelijksbeletsel voor een huwelijk in Tunis (Tunesië) bij schrijven van 20 oktober 2014 over aan het parket van de procureur des Konings te Oudenaarde. Hierbij werd reeds aangegeven dat uit het onderzoek bleek dat er ernstige twijfel bestond of in dit geval voldaan was aan de vereiste hoedanigheden en voorwaarden om dit huwelijk aan te gaan.

Aldus werd gehandeld in overeenstemming met art. 70, derde lid Consulaire wetboek, waarbij de mogelijkheid tot het doorzenden voor onderzoek wordt voorzien *“indien niet wordt voldaan aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk aan te gaan of bij ernstige twijfel over het voldoen aan de vereiste hoedanigheden en voorwaarde”*.

Aangezien er evenwel geen tijdig verzet werd aangetekend door de procureur des Konings, werd het attest van geen huwelijksbeletsel afgeleverd en konden de appellanten huwen.

Het is in deze dus niet zo dat na onderzoek was gebleken dat de verzoekster naar Belgisch recht voldeed aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan. Van enig positief resultaat van een onderzoek was geen sprake. Integendeel, naderhand is gebleken dat na onderzoek een negatief advies werd uitgebracht, zij het laattijdig.

De appellanten kunnen dus bezwaarlijk voorhouden dat uit een voorafgaand uitgebreid onderzoek reeds was gebleken dat hun huwelijk voldeed aan de voorwaarden van art. 146*bis* BW.

17. De ontvangst van het attest van geen huwelijksbeletsel impliceert bovendien niet dat appellanten er zonder meer konden op rekenen dat hun buitenlands huwelijk ook zou worden erkend in België en er redelijkerwijze geen weigering tot erkenning meer te verwachten viel.

Het attest van geen huwelijksbeletsel is een administratief document, opgelegd door bepaalde buitenlandse autoriteiten met het oog op het sluiten van een huwelijk. De inhoud kan variëren naargelang de vereisten die het buitenlandse recht oplegt.

Het afleveren van een dergelijk attest van geen huwelijksbeletsel neemt niet weg dat de Belgische autoriteiten de buitenlandse huwelijksakte nog altijd kunnen controleren wanneer zij het verzoek tot erkenning van het huwelijk ontvangen. De controle op grond van art. 27 WIPR blijft mogelijk.

Zoals ook reeds werd overwogen in het (niet-bestreden) tussenvonnis van 19 december 2016 zijn de gerechtelijke instanties overigens de enige die definitief uitspraak kunnen doen over de burgerrechtelijke geldigheid van een huwelijk.

Van een schending van het vertrouwensbeginsel is geen sprake.

18. Het hof benadrukt dat van bij aanvang door het Belgisch consulaat in Tunis ernstige twijfel werd geuit of er voldaan was aan de vereiste hoedanigheden en voorwaarden om dit huwelijk aan te gaan.

Dit werd immers reeds aangegeven toen de aanvraag van de eerste appellante tot het verkrijgen van een attest van geen huwelijksbeletsel bij schrijven van 20 oktober 2014 werd toegezonden aan het parket van de procureur des Konings te Oudenaarde.

Vervolgens werd er telkenmale negatief advies verleend door het openbaar ministerie:

- het parket van de procureur des Konings Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde maakte op 20 mei 2015 een – weliswaar laattijdig – negatief advies over aan het Belgisch consulaat te Tunis;
- op 10 november 2015 werd door datzelfde parket, naar aanleiding van het verzoek tot erkenning van het buitenlands huwelijk in België, negatief advies geformuleerd ten overstaan van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Ronse;
- in het kader van de procedure in eerste aanleg werd door het parket van de procureur des Konings Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, ter terechtzitting van 26 september 2016 andermaal een negatief advies neergelegd;
- het advies van de procureur-generaal bij dit hof, neergelegd ter terechtzitting van 11 oktober 2018, was tenslotte eveneens negatief.

De weigering tot erkenning van het huwelijk

De toepasselijke wettelijke criteria

19. Wanneer een overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kunnen de betrokkenen zich richten tot de rechter. Dit is te dezen volgens de geëigende procedure (art. 23 WIPR) gebeurd bij verzoekschrift, in eerste aanleg neergelegd ter griffie op 4 maart 2016.

20. Bij de conflictenrechtelijke controle van akten gaat het om een onderzoek of de buitenlandse akte rechtsgeldig is en aldus in de Belgische rechtsorde rechtsgevolgen kan hebben. De erkenning van akten valt samen met de rechtsgeldigheid ervan.

Een buitenlandse huwelijksakte moet beantwoorden aan de vereisten van het recht aangewezen door het Belgisch conflictenrecht.

Bij de beoordeling van een buitenlandse huwelijksakte geldt, ingevolge de verwijzingsregel WIPR, de nationale wet van de echtgenoten voor wat betreft de beoordeling van de grondvoorwaarden (art. 46 WIPR) en de wet van de plaats van de huwelijksluiting voor wat betreft de vormvoorwaarden (art. 47 WIPR).

Voor buitenlandse akten zijn de wetsontduiking en de openbare orde onderdeel van de conflictenrechtelijke controle. Daartoe behoort de toets van art. 146bis BW (J. Verhellen, *Het Belgisch Wetboek IPR in familiezaken. Wetgevende doelstellingen getoetst aan de praktijk*, die Keure, 2012, p. 210-213, p. 281).

Wat betreft de vormvoorwaarden (art. 47 WIPR) kan worden verwezen naar het (niet-bestreden) tussenvonnissen van 19 december 2016. Toen werd reeds geoordeeld dat er geen argumenten voorhanden zijn die kunnen doen twifelen aan de vormelijke rechtsgeldigheid – naar Tunesisch recht – van het aldaar afgesloten huwelijk.

21. Afgezien van de kwestie van de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte inzake de grondvoorwaarden overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht – hetzij respectievelijk de Belgische wet en de Tunesische wet –, blijkt het voorwerp van de betwisting ter zake (ondergeschikt) de al dan niet onverenigbaarheid van de erkenning ervan met de openbare orde.

De hamvraag ter zake blijft derhalve te weten of de erkenning van de voorliggende Tunesische huwelijksakte – in de concrete omstandigheden eigen aan de zaak – een kennelijke onverenigbaarheid met de openbare orde tot gevolg zou hebben.

De rechter kan ook rekening houden met de feitelijke gegevens die dateren van na de beslissing van de Belgische autoriteit die aanleiding heeft gegeven tot de procedure gevoerd overeenkomstig art. 27, § 1, laatste lid WIPR of die pas na die beslissing bekend werden, voor zover de rechter althans van die gegevens rechtsgeldig kennis vermag te nemen.

Het hof stelt daarbij vast dat de appellanten zich in hun schriftelijke repliek, neergelegd op 7 november 2018, bij hun verzoek tot erkenning van de huwelijksakte van 4 augustus 2015 eveneens steunen op feitelijke gegevens die dateren van na de datum van de sluiting van het huwelijk, hetzij hun voorgehouden reeds meer dan vier jaar durende relatie als koppel waarvan reeds meer dan drie jaar gehuwd.

De toetsing *in concreto*

22. Om tot een schijnhuwelijk te besluiten dienen gewichtige en éénduidige elementen aanwezig te zijn, die laten vermoeden dat de appellanten, of minstens één van hen, andere oogmerken hebben/heeft dan het vormen van een levensgemeenschap.

Art. 146*bis* BW bepaalt in die zin dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Naar het oordeel van het hof is dit te dezen het geval.

23. Uit de feitelijke gegevens, hun chronologie en de voorliggende stukken blijkt onder meer wat volgt [...]:

- niettegenstaande de appellanten voorhouden dat zij rustig de tijd namen elkaar te leren kennen alvorens zij een relatie begonnen en alvorens werd besloten om te huwen, blijkt het tegendeel:
 - appellanten ontmoetten elkaar een eerste keer in juli 2014, tijdens een vakantie van eerste appellante in [...]; de tweede appellant was werkzaam in het hotel waar de eerste appellante verbleef;
 - in oktober 2014 reist de eerste appellante op vraag van de tweede appellant opnieuw naar [...];
 - reeds op 13 oktober 2014 dient zij op het Belgisch consulaat te Tunis een aanvraag in tot het verkrijgen van een attest van geen huwelijksbeletsel;
- er werd quasi onmiddellijk besloten tot een huwelijk, hoewel partijen niet veel wisten over elkaar en belangrijke onderwerpen zoals religie en kinderen blijkbaar nog niet hadden besproken;
- uit de vragenlijst en het gesprek bij het consulaat te Tunis bleek dat de appellanten nauwelijks kennis hadden van elkaars personalia (exemplatief: eerste appellante weet niet wat de interesses of hobby's zijn van tweede appellant; tweede appellant weet niet hoe de familienaam van eerste appellante wordt gespeld; hij weet enkel dat ze 52 jaar is, maar kent

haar geboortedatum niet; hij kent de naam van haar kinderen en moeder niet; hij weet enkel dat ze “in een bureau” werkt);

- tijdens haar verhoor door de politie te Ronse in november 2014 bleef de eerste appellante vaag omtrent de omstandigheden van de eerste ontmoeting alsook omtrent de kennismaking met de familie van tweede appellant;
- tijdens datzelfde verhoor geeft de eerste appellante aan het niet belangrijk te vinden dat zij niet zo veel weten over elkaar (“*dat zal wel komen...*”); zij wordt door de politie Ronse omschreven als een gevoelig en goedgezorgd persoon met een zekere naïviteit;
- er is sprake van een groot leeftijdsverschil tussen beide appellanten: eerste appellante is 25 jaar ouder dan tweede appellant;
- de appellanten communiceren in het Frans, maar zijn beiden deze taal niet goed machtig; de bewering dat eerste appellante inmiddels avondles Frans zou volgen en zij al wat Arabisch en hij al wat Nederlands zou spreken, wordt op geen enkele wijze gestaafd;
- voor de eerste appellante is dit niet haar eerste huwelijk, zij heeft reeds drie huwelijken achter de rug.

Voormelde feitelijke elementen nopen in hun onderlinge samenhang het hof tot het besluit dat overeenkomstig art. 146*bis* B.W. er te dezen sprake is van een schijnhuwelijk, en dat de intentie van minstens één van de appellanten niet gericht is op het tot stand komen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Het hof treedt het advies van het openbaar ministerie bij dat uit niets kan worden afgeleid dat de tweede appellant de intentie heeft een duurzame levensgemeenschap met eerste appellante uit te bouwen.

24. De door de appellanten voorgelegde stukken (vliegtuigtickets, kopie van het paspoort van eerste appellante, foto's, brieven, ...) zijn niet van die aard om anders te beslissen.

De argumenten dat de eerste appellante sinds het huwelijk nog vele malen naar Tunesië zou zijn gereisd, dat zij dagelijks meermaals contact zouden hebben met elkaar, elkaar en elkaars familie intussen zeer goed zouden kennen en de tweede appellant bereid zou zijn zich evenzeer te ontfermen over de dochter van de overleden zus van de eerste appellante, voor wiens zorg en opvoeding eerste appellante instaat als een moeder, volstaan evenmin.

Bovendien dient op grond van de voorgelegde vluchtgegevens [...] en uittreksels uit haar paspoort [...] vastgesteld dat de eerste appellante aanvankelijk in de aanloop naar het huwelijk zeer frequent naar Tunesië afreisde, maar dat dit sindsdien blijkbaar aanzienlijk is afgenomen. De recentste voorgelegde vluchtgegevens dateren van 27/12/2016 tot 06/01/2017, hoewel ook nog zeker één stempel van 2018 is terug te vinden in haar paspoort.

In de gegeven omstandigheden moet er dan ook worden besloten dat er geen redenen zijn om afbreuk te doen aan de beslissing van de eerste rechter.

C. De gerechtskosten

25. De appellanten dienen, als de in het ongelijk gestelde partijen, te worden verwezen in de kosten van het hoger beroep (art. 1017, eerste lid Ger. W.).

Deze kosten zijn niet nuttig te vereffenen.

26. Het hof wijst de andersluidende conclusies van de hand als overbodig of ter zake niet dienstig of ontoereikend.

**OM DEZE REDENEN
HET HOF, RECHTDOENDE OP EENZIJDIG VERZOEKSCHRIFT,**

gelet op art. 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik van talen in gerechtszaken;

verklaart het hoger beroep ontvankelijk;

wijst het hoger beroep af als niet gegrond;

bevestigt derhalve het bestreden 'vonnis' binnen de perken van het hoger beroep;

verwijst de appellanten in de gedingkosten van het hoger beroep, niet nuttig te vereffenen;

Aldus gewezen en uitgesproken in raadkamer van het Hof van beroep te Gent, elfde *ter* kamer, zetelend als familiekamer, van 14 februari 2019.

Aanwezig:

Sabine De Bauw, kamervoorzitter

Fran De Coen, griffier